

Доповнення до словника термінів сучасного мистецтва

ОЛЕГ СИДОР-ГІБЕЛИНДА

АРІЙСЬКИЙ МІФОЛОГІЗМ (від грец. «слово, сказання», лат. *logos* — «слово, вчення») — суб'єктивне означення малярської стилістики миколаївського художника Андрія Антоюка, сформованої ним до середини 1980-х; синонімом АМ є «символіко-реалістичний український міфологізм». Та цей термін видається нам ще більш недоладним внаслідок незграбної оксюморонності його складових. На переконання автора терміну, АМ. «несе в собі відображення глибинної української духовності <...>, міфології тих часів, коли трипільська арійська держава Аратта <...> сповідувала найдавніші та найчистіші культу». Сам же автор висловлюється з цього приводу більш узагальнено, лише стверджуючи, що відчуває дійсність «космічно», і часто звертається до власне біблійних сюжетів, — які, втім, не включають язичницької інтерпретації їх зацікавленими глядачами, поготів — фахівцями.

Література:

Підгора В. Міфологія Андрія Антоюка // Образотворче мистецтво. — 2002. — № 1. — С. 53.

БАТЧ-АРТ, власне — Batchart (від англ. *Batch* — «груда, купа, пачка», та лат. *Artefactum* — «штучно створений») — напрямок, заснований піонером одеського дизайну Вадимом Грінбергом, синхронно зі Смелл-артом (мистецтвом за-

пахів) та Вулл-артом (мистецтвом шерсті). «Концептуальна основа <...> виявилася в результаті комунікаційного вибуху в кінці минулого століття, що знищив елітарність, регіональність, кастовість, досягнення цивілізації у різних сферах знання. <...> Мета Б. — заміс оригінальних стильових напрямків у Божественний Всесвітній Синтез Краси» (з «Маніфесту»). Профільтрувавши авторську декларацію, на практиці спостерігаємо лише химерне поєднання кітч з постмодерном, особливо помітне в картинах з квазіукраїнською тематикою («Міла Йовович», 1997, «Подвійний удар», 2012). В останньому прикладі (груповий портрет братів Кличко) привертає увагу декоративний ефект розкраяного багету. Що, втім, на думку автора статті, не виходить за межі поверхового епатажу.

Література:

Вадим Грінберг. Batchart. Одесса, 2012.

БУКВОПЛАКАТ (від фр. *Placard* — «оголошення, афіша») — ситуативно-індивідуальний жанр творчості Ярослави-Марії Хоменко, поєднання лінеарного зображення з текстом — чи зображенням меншого масштабу. Авторка радить «застосувати Б. <...> з естетично-профілактичною метою» (в тому числі і як засіб проти пияцтва), крім того — як замітник настінної агітпродукції.

Література:

Книжковий обід. 07/08. — К., 2008. — С. 48.

ВІЗУАЛЬНО-ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИЙ ПІДРУЧНИК ІСТОРІЇ (від лат. *Visualis* — «зоровий», та грец. «коло знань») — авторське означення стилістики малярської серії Сергія Ликова 1990-х «Всесвітня історія в картинах». За словами художника, у цьому ВЕП «трагедії і мрії <...> живих людей перетворюються на сторінки та ряди, <...> протікають паралельно та утворюють дивний взаємозв'язок, <...> який уникає лінійної логіки». Зразок постмодерністського переосмислення історії, без нехтування етосним чинником.

Література:

Лыков С. Мифы и реальность // Пассаж (Одесса). — 1999. — Август. — С. 60.

ГЛИНОТЕРАПІЯ (від грец. «лікування») — мотив протистояння побутової, зазвичай — неприглядній реальності власною творчістю, запропонований мисткинею декоративної ужитковості Ольгою Рапай-Маркіш. Персональний різновид власне арт-терапії.

ДАШИЗМ (від жіночого російського імені Даша; термін іронічно обіграє термін «ташизм», запозичений з теорії французької абстракції) — тенденція у сучасному образотворчому мистецтві, у гротесковому вигляді підмічена українським художником Антоном Скорубським-Кандинським (2008), згідно формулюванню котрого це «напрямок в мистецтві, що пов'язує аристократичні інтереси з інтересами художника». Означає засилля індивідуальних смаків, властивих дружинам/коханкам олігархів, у даному випадку — фаворитки Романа Абрамовича Даші Жукової.

Література:

Скорубський-Кандинський А. Дашизм: Маніфест-звернення до жінок олігархів // Fine Art. — 2008. — № 4.

ДЖЕМІЗМ (від англ. *Gems* — «коштовне каміння») — напрямок у сучасному мистецтві, започаткований у США українським художником Антоном Скорубським-Кандинським (2003). Полягає у зображенні коштовних каменів (рубінів, сапфірів). Вони також реді-мейдово мережать тло картин цього художника («Обніми мене», «Не турбувати» (2007), «Калашников назавжди» (2008).

Література:

Демко О. Антон Скорубський-Кандинський та його «...ізми» // Fine Art. — 2008. — № 4.

ЕРОТЕЗИ, ЕРОПОЕЗИ (від грец. «любовні начала»; «творення, творчість») — назви поетичних циклів визначного українського футуриста Михайля Семенка, використані для переозначення зразків пізнього періоду малярської творчості (позначеного відповідною тематикою — наприклад, «Акт», 1989, а також окремих акварельних циклів кін. 1980-х) Віктора Зарецького — у екскурсіях Дмитра Горбачова на персональній виставці митця у залах Національного художнього музею у Києві (1992 р.). Спроба поєднання / порівняння розірваного зв'язку між двома відтинками вітчизняного модернізму — 1920-х та 1970–1980-х, а відтак актуалізації (реабілітації — популяризації?) одного через інше.

Література:

Авраменко О. Терези долі Віктора Зарецького. — К., 2011. — С. 554.

ЕСХАТОЛОГІЧНИЙ РЕАЛІЗМ (від грец. «останній, крайній» і лат. *Logos* — «вчення») — авторський термін зрілого періоду малярства Галини Неледві, який називає ЕР «домінантою творчості», «потужною гостротою» пробуджений «відчуттям трагізму» довколишньої реальності.

Література:

Галина Неледві: Альбом. — К., 2009. — С. 8.

ЕТНО-МОДЕРН (від грец. «народ» і франц. *Moderne* — «новітній») — напрямок у сучасному образотворчому мистецтві, який поєднує в собі пошуковість та рустикальну традицію. Українським представником ЕМ, на думку критики, є Зінаїда Ліхачова з її скульптурними об'єктами.

Література:

«40 бажань» // Українська культура. — 2012. — № 4.

«ЗЕМЛЯНИЙ ПЕРІОД» (від грец. «кружний шлях») — початковий період у творчості одеського митця Миколи Прокопенка (1980-ті), який визначається характерною колірною гаммою, а також, згідно визначенню Ірини Тихонової, «вугластістю, агресивністю форм, релігійним підходом до натюрморту» («Автопортрет», «Дівчина з кішкою», «Українська Венера», «Букет»). Інші періоди творчості цього ж автора: Білий (початок 1990-х); Смугастиий (з 1994 р).

Література:

Николай Прокопенко. — К., 2006.

ІНТУЇТИВНИЙ КОНЦЕПТУАЛІЗМ (від лат. *intuitio, intuteour* — «уважно дивлюсь», та *conceptus* — «думка, поняття») — назва виставки («In Art», Берлін, 2011), а відтак і творчого методу (на певній ділянці розвитку) львівського художника Олексія Хорошка.

Література:

Савченко С., Хорошко О. Аксонометрія-sky: Art Gallery Lenin. Запоріжжя, 2011.

КОЛЬОРОПРОТЕСТ (від лат. *Color* — «колір») — стилістична стратегія, а водночас й малярська техніка Ксенії Гнилицької, яка полягає у градації горизонтальних кольорових смуг на полотні — «двісті кубиків з розтяжкою кольорів, доповнених похідними кольорами, суб'єктивно визначених <...> як найбільш уживані у живописній традиції» (з авторського прес-релізу на виставці у малій галереї Мистецького Арсеналу. Весна — початок літа 2013 р). Поза амбітними претензіями на «спротив реальності» та задекларова-

ний авторкою вплив барокової іконографії, К. являє собою чергове переосмислення геометричної абстракції, навантажене додатковими конотаціями.

КРИТИЧНИЙ РЕАЛІЗМ (від грец. «здатність розрізняти» та лат. *Realis* — «суттєвий») — період у творчості харківського фотохудожника Бориса Михайлова, за його ж власним означенням початку ХХІ ст. (серія «Шаргород»). Інше першоджерело свідчить: «КР. — це «низький жанр», який розкриває суспільству очі на його власні хвороби. Метою критики ідеологічних попередників фотографа був суспільний прогрес і боротьба проти експлуатації. Негативна оптика Михайлова є органічною — він бачить речі так, бо не може інакше. Він прагне не змінювати, а документувати реалії...» (Віктор Сидоренко, з тексту, присвяченого презентації світлин автора на 52-й Венеційській бієнале). У традиційному сенсі КР. — провідний напрямок у творчості передових російських митців другої половини ХІХ ст., передусім — передвижників, а також французької романістики попередніх десятиліть (Бальзак, Стендаль).

Література:

Поєма про внутрішнє море. — Париж, 2007. — С. 52.

МАЛОВИТРАТНІ ТЕХНОЛОГІЇ (від грец. «досвідчений, майстерний» і «судження, вислів») — виробничий метод, властивий київському арт-гурту «Комбінат Революцій» (середина 1990-х). За задумом митців, деякі заплановані ними акції не мусили коштувати більше \$5 США (з урахуванням вартості фотоплівки та фотопаперу, призначених для документації певної акції, що повинна була розміщуватись на агітстенді). В результаті мала відбутися «матеріалізація казки <...> з наділенням останньої емоційною палітрою».

Література:

Мамчиц П. Малозатратные технологии: [Листовка акції]. — К., б. р.

МИСТЕЦТВО ЛІНІЙ, «арт-лайн» (англ. *art-line*) — міні-напрямок у творчості львівського художника Володимира Слєпченка (котрий, у свою чергу, охрестив свою творчість як «романтичний символізм»), що полягає у горизонтально-фактурному розшаруванні поверхні — у даному випадку портретів серії «Обрані часом» (на час написання цих рядків близько 19 зразків М. А.).

Література:

Козирєва Т. Впізнаванні образи // День. — 2013. — № 137. — С. 12.

НЕВРОТИЧНИЙ РЕАЛІЗМ (від грец. «жила, нерв», та лат. *Realis* — «суттєвий») — симулятивний термін у малярстві, гротесково відображений у епатажному романі вітчизняної письменниці. Ознаками його є: «велетенські портрети лисих людей, великі кольорові мазки, різючі об'єми <...> в краєвих традиціях випускників-відмінників художньої академії». Достеменною аналогією описаному явищу в дійсності наразі встановити не вдалося; відповідно, опис можна вважати оксюморонним.

Сенс Р. Д. — саме у її проміжному становищі «на двох стільцях», між естетичним та соціальним. Члени гурту виводять Р. Д. з феномену західного ситуаціонізму.

Література:

Карпа І. Суки отримують все. — Харків, 2012.

НЕКТАРСЬКО-РИБНИЙ ГРОТЕСК (від грец. «напій богів» та італ. *Grottesco* — «хімерний») — означення творчого методу, властивого тандему двох львівських авторів, які видали книгу політичних ретро-шаржів «Нектар-зілля, або Перша демократична...» (2011 р.), за авторства пана Нектарського та з ілюстраціями Влодка Риби. По суті, Н. Р. Г. наче не має жодного стосунку до альтернативного мистецтва, оскільки характеризує феномен більше ніж традиційного побутування. Однак момент містифікації та постмодерного обігривання авторських псевдонімів (за якими

фігурують Роман Горак та Володимир Риботицький) не дозволяють стверджувати це з доконаною впевненістю.

Література:

Левко Р. Некторсько-рибний гротеск // Дзвін. — 2013. — № 2.

НЕОЕСТЕТИЗМ (від грец. «молодий, новий» і «той, що відчуває») — т. зв. «робочий термін» (насправді — риторично-полемічний жест, зумовлений потребами художньої полеміки) для позначення комплексу постмодерних явищ у мистецтві України кінця 1980 — початку 1990-х, — очима критично налаштованого критика з патріотичного табору. На його думку, в основі Н. лежить «мистецтво зображення», яке змінило «образотворче мистецтво», спричинивши «маньєризм у всіх формах», в т. ч. — «епігонського модернізму з заявою на авангард», основна мета якого полягає у «задоволенні інтер'єрно-фінансових потреб».

Література:

Надієць А. Шлях до духовного визволення // Образотворче мистецтво. — 2002. — № 1. — С. 4.

НЕОФОЛЬК (від грец. «молодий, новий», та англ. *folk-lore* — «народна мудрість») — мистецький напрямок, в руслі якого працює, серед інших, також художник Микола Маценко, майстер «вольової грані». За його визначенням, «єдиний проект, створений не так “головою”, як “серцем” <...>, Н. — це візуальні “коломийки” або ж “частівки” — незмінна повторювана структура, яка щораз наповнюється новим змістом». Також — назва однойменного циклу цього ж автора 2004–2011 рр., в якому Маценко спирався на переосмислені образи традиційних покутських та бессарабських килимів часів власного дитинства.

Література:

Николай Маценко: Биография в цитатах // Антиквар. — 2013. — № 4.

НОВА ЩИРІСТЬ (рос. «*новая искренность*») — синонім «нової хвилі», озвучений московськими мистецтвознавцями у всесоюзному масштабі. Так, до цього напрямку у 1988 р. Віталій Пацюков зараховував тогочасну творчість Гліба Вишеславського. Розширене трактування Н. Щ. початку ХХІ ст. (зокрема, див.: Дмитро Десятерик, з опертям на есеїстику Дмитра Прігова 1990-х) зараховує до Н. Щ. представників західного кінематографу (Ларс фон Трієр), літератури (Віктор Пелевін) та ін., а в образотворчому мистецтві з Н. Щ. пов'язує проголошене москвичами близько 2003 р. «повернення малярства».

НОВІ НІЖНІ (рос. «*новые нежные*») — синонім українського постмодерну, висловлений одним з чільних його репрезентантів, художника та культуртреггера Олександра Ройтбурда (1989 р.), який згодом (01.11.2012) доволі скептично, скривившись, оцінив смислову наповненість винайденого ж ним терміну: «та то я так тоді сказав...». З автором важко не погодитися у його автооцінці: надто вже мало резонують асоціації, які викликає у свідомості образ Н. Н., із дійсним станом справ українського постмодерну, який ніколи не був ані ніжним, ні сентиментальним, ані навіть щирим. Всі наведені характеристики слід розуміти якраз навпаки.

НЮШКИ (від франц. *Nu* — «голий») — жанр індивідуальної творчості Олексія Белюсенка, переважно у фотографії: колажні, з різних шматків аналогічного матеріалу (або максимально кадровані) зображення жіночих тіл (після 1998 р.). Заслугує на увагу ще один термін Белюсенка, взятий ним для назви одного зі своїх творів: Понто-Мимо.

Література:

Смирнова Г. Александр Белюсенко: Части тела // НАШ. — 1999. — № 9.

ОФІСНЕ МИСТЕЦТВО (від лат. *Officium* — «обов'язок, служба») — в творчості Анатолія Слойка усілякі зразки документацій, помережані авторськими малюнками (видані накладом в один примірник в трьох томах, 2008). Читати повністю як «Неусвідомлене О. М.».

Література:

Книжковий обід. 07/08. — К., 2008.

ПАРКАННА ВИСТАВКА (рос. «*заборная выставка*») — специфічний жанр альтернативної презентації свого доробку за умовно-ліберальної радянської доби, коли тереном показу стає територіально упосліджений маргінес, а не офіційні виставкові зали. Перша П. В. відбулася в Україні у 1967 р., в Одесі, завдяки ініціативі Станіслава Сичова та Валентина Хруща (тандем «Сичик + Хрущик», як вони писемно проартикулювали себе на самому ж паркані). Згідно спогадам сучасників, її спричинила відмова спілчанських кіл допустити твори цих митців на виставку. Їх доробок, який представляв 30 зразків помірковано-метафоричного реалізму (та зовсім не експериментальної творчості: експериментальним є спосіб подання артефакту), з 8 ранку до післяобіднього часу демонструвався у центрі міста, — біля стін Оперного театру, на огорожувальних щитах, збудованих з нагоди ремонту театру, — лише згодом, спричинивши запізнило-негативну реакцію влади. Більший резонанс викликала т. зв. «бульдозерна виставка» в Москві (1977 р.), котра вже мала прикмети політичної акції. Офіційно П. В. уможливила художня практика епохи Перебудови; відтак вони взагалі перестали привертати увагу, перетворившись на частину мляво-комерційної акції. Так, на парканах до недавнього часу демонструвалися чимало творів «митців Андріївського узвозу» — звісно, виставковість їх була дуже умовною, позаяк вони призначалися для продажу, а не з метою самодостатнього споглядання (при тім, на парканах вивішуються вироби декоративно-ужиткового мистецтва). Натомість одеська

акція була відрефлектована квазі-аналогічною виставкою 1997 р. (куратор — Андрій Тараненко), у котрій взяли участь Ігор Гусев, Дмитро Дульфан, Гліб Катчук, Володимир Кожухар, Мирослав Кульчицький, Вадим Чекорський, Філіп Перловський та А. Шевчук, — але інтонація її була вже зважено-ретроспективною.

Остаточного удару поетика П. В. зазнала після поширення практики магнітних держаків, дислокація яких передбачала вже не паркан, а холодильник, проте вкрай релятивізувала потенційну революційність маргінально-побутового простору.

Література:

Басанец Т. Сычик + Хрущик. Новая версия; *Жаркова М.* Хрущик + Сычик = Свобода; *Кохрихт Ф.* Свобода: Новая версия // Портфолио. — Одеса, 1999; *Станислав Сычев.* Нара... — К., 2013.

ПЛЯШК-АРТ (від лат. *Ars* — «мистецтво») — напрям у творчості Ольги Погрібної-Кох (1990-ті). Представляє собою розписування порожніх пляшок у дусі «урбаністичного еkleктизму».

Література:

Грабуздів А. Лист зі Львова // Terra Incognita. — 1997. — № 6.

ПКСЕЛЬ-АРТ, повністю: **НАРОДНИЙ ПКСЕЛЬ-АРТ** (від лат. *Ars* — «мистецтво») — назва проекту молоді харківської миткині Юліани Алімової «Цацки. Н. П.-А.», що водночас позначає химерне жанрове утворення, в основі якого — переосмислений народний візерунок, зображення якого на площині відео-екрану вибудовується за допомогою відповідних технократичних елементів, назва яких складає першу частину арт-неологізму. За задумом авторів — «наповнене таємничими сенсами, накопиченою тисячоліттями мудрістю і властивостями обергів».

Література:

Non Stop Media. — Х., 2008. — С. 53.

ПОФАКТУРИТИ (від лат. *Factura* — «оброблення, будова») — авторський вислів Ольги Самар, яким вона визначає процес динамізування власних картин, наближаючи їх до фото-реалістичного (гіперреалістичного) методу.

Література:

Ольга Самар. «Жага Живопису» // АртИнформ. — 2013. — Іюнь.

ПРИКОЛЬНИЙ СОЦ-АРТ (від лат. *Socialis* — «суспільний», і *artis* — «мистецтво») — закордонне визначення авторського методу малярства Івана Семесюка, в ігноруванні його як складової частини Жлоб-арту. Приклад невдалого формулювання модерної термінології мистецтва, спираючись на лексичні набутки попереднього періоду (соц-арт, насправді відсутній у цього автора) та на кліше молодіжних жаргонізмів («прикольність», на нашу думку, є лише верховим шаром образності у Семесюка).

Література:

Займенцова О. Пан на районі // Смена. — 2012. — № 10. — С. 83.

ПУАНТИЛІСТИЧНИЙ АБСТРАКЦІО-НІЗМ (від франц. *Pointiller* — «писати крапками», лат. *Abstractio* — «узагальнення») — напрям у малярській творчості київського майстра Віктора Дейсуна початку ХХІ ст., за його ж власними словами (аналогія підмічена також мистецтвознавцем Олексієм Титаренком). Поверхня картини складається з мерехтливих пластівців, плямок, рисок; їх різноколірні агломерації вступають між собою у складні відносини, аж до конфліктних зіткнень, — що, втім, не порушує враження визначальної гармонії артефакту («Файна погода» (2009); «Золоті рибки», «Перелітні птахи» (2011).

Література:

Віктор Дейсун. Живопис. — К., 2011.

САКРАЛЬНИЙ КОНЦЕПТУАЛІЗМ (від лат. *Sacrum* — «священна річ, дія» і *conceptus* — «думка, поняття») — авторський напря-

мок у творчості одеського майстра (нині мешкає в Німеччині), Володимира Наумця, початку 1980-х (формулювання терміну відбулося згодом). Пов'язується з «проривом у новому баченні» автора — та з творами малярства, графіки, фото та відео, а також авторськими текстами («Концептуальне Євангеліє», де останнє поняття, близьке С. К., пояснюється як щось таке, що перебуває «поза будь-яким сенсом, поза межами його, там, де свобода...»).

Література:

Владимир Наумец. Отстригание дыма... — Одеса, 2012.

СІТПОРН (від англ. *City* — «місто», та грец. «розпусник») — «запис мутацій міського простору» (що масово мали місце під час підготовки до Олімпіади '2012 та впродовж її проведення, як-то: зразки кітчєвої реклами, соціальні колажі, просто урбаністичні потворності нашої доби), здійснені фотомайстрами київської «Групи предметів» для однойменного проекту (2012 р.).

Література:

«Сітпорн» // Політична критика. — № 4.

СТИЛЬ ВІДРОДЖЕННЯ (від лат. *Stilus* — «паличка для писання») — умовне позначення творчого методу Володимира Костирка 1990-х, з уст Лупи Грабуздіва, персонажа Георгія Нарбута, в свою чергу, відродженого митцем, від імені якого він висловлює свої погляди на мистецтво. Утім, і з самого малярства художника, і з подальшого тексту очевидним стає той факт, що у творах більш наявними є барокові ознаки, тож посилання на Відродження-Ренесанс вказує на тонку стилізацію, в той час як «ренесансовість» міфу підтримується роботами Юрка Коха (який принагідно написав портрет Костирка у вигляді ченця XV–XVI ст.).

Література:

[Уривки з листів Лупи Грабуздіва до Флорентійської гілки Немиричів, тобто до Козімо та Лоренцо]. В буклеті: *Володимир Костирко.* Малюнки з малюнків. — Львів, 1996.

СЮРЧИК (від франц. *Surrealisme* — «надреалізм») — принагідний жаргонізм; іронічно-індивідуальне позначення (без подальшої конкретизації) київським художником Ернстом Котковим його власних експериментальних творчих спроб за кордоном (у Франції). Витримує співставлення з аналогічним за настроєм (та результативністю) слоганом сумського гурту «Буріме»: «*шедевряку забабухать!*» (що, в свою чергу, означає саркастичну інтерпретацію вгадуваної геніальності свого майбутнього доробку — без категоричного заперечування такої).

Література:

Ялут С., Павлов А. Жизнь удалась. — К., 2004. — С. 350.

ТЕМПЕРАТУРНО-ФОРМАЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРОЙДЕНОГО МАРШРУТУ (від лат. *Temperatura* — «потрібна міра»; *forma* — «зовнішність, устрій»; грец. «розклад, розчленування»; франц. *marche, route* — «хід» і «шлях») — авторське означення стилістики Олега Грищенка, зокрема в артбукі «Постфактум» (2010, спільна виставка з Микитою Кравцовим в «Я-Галереї»). Може бути витлумачене також і як виважене переосмислення подорожі, <...> метафора номадичного життя художника» (з прес-релізу проекту «Маршрут»).

ХАОСФЕРА (від грец. «розверзаюсь» і «м'яч, куля») — індивідуальний жанр у творчості львівського живописця Любомира Медвідя, згідно визначенню Ольги Петрової.

Література:

Петрова О. «Хаосфери» Любомира Медвідя // Зеркало недели. — 1997. — № 47.

ХУДОЖНИКИ КИЇВСЬКОГО ВОКЗАЛУ — евфемізм (зі слів москвичів) для позначення групи київських фотореалістів (Сергій Базилев, Сергій Гета, Сергій Шерстюк), які, творчо сформувавшись в Україні, певний час наприкінці 1970-х працювали «між» Києвом та

Москвою, а згодом врешті-решт обрали останню, проте для своїх нових колег лишилися міцно пов'язаними зі своєю (приховуваною?) генеалогією.

Література:

Українська нова хвиля: Каталог виставки. — К., 2009. — С. 30.

ЧУДО-ЮДОЇЗМ — епатажно-каламбурне найменування (ймовірно) постмодерного напрямку в мистецтві від Михайла Туровського (до 1979 р. у Києві, нині мешкає у Нью-Йорку) — у міні-новелі, де також фігурують: Псевдоренесанс, Неоархаїка, Неоар'єргард — як віхи химерної «творчої спіралі» цього майстра.

Література:

Михаил Туровский. Книга «Зуд мудрости»: Афоризмы и рисунки. — К.; Нью-Йорк, 2010. — С. 108.

Анотація. Стаття є черговим доповненням до «Словника термінів сучасного мистецтва», виданого у 2010 р., у співпраці автора з художником та мистецтвознавцем Глібом Вишеславським. Текст містить понад тридцять нових термінів, включно з авторськими означеннями.

Ключові слова: напрямок, проект, жанр, творчість, «нова хвиля», постмодерн.

Аннотация. Статья является очередным дополнением к «Словарю терминов современного искусства», изданному автором в 2010 г., совместно с Глебом Вышеславским; она включает более тридцати новых терминов, включая авторские определения украинских художников.

Ключевые слова: направление, проект, жанр, творчество, «новая волна», постмодерн.

Summary. This article — the next addition to the «The Dictionary of the Terms of the Contemporary Art», edited in 2010, together with Glib Vysheslavsky, more 30 new terms, including the personal definitions of the Ukrainian painters.

Keywords: direction, project, genre, creative works, «new wave», postmodern.